

Sygn. akt IV KK 246/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
sprawy **R. B. i K. K.**,
skazanych za czyny z art. 258 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 września 2017r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 października 2016r., sygn. akt IV K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadne,**
- 2. obciążyć skazanych R. B. i K. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K [...], Sąd Okręgowy w G.:

- w punkcie 1 - uznał R. B. za winnego tego, że w okresie od 24 stycznia 2014 r. do 9 kwietnia 2014 r., w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w której uczestnikami byli K. K., inna ustalona osoba i inna nieustalona osoba, mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z wprowadzaniem do obrotu oraz udzielaniem środków odurzających i substancji psychotropowych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k., skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- w punkcie 2 - uznał R. B. za winnego tego, że w dniu 19 lutego 2016 r., w G., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających lub substancji psychotropowych, w ten sposób, że w celu przechowania, a następnie dalszego wprowadzania do obrotu przekazał ustalonej osobie środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości co najmniej 50 gramów, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- w punkcie 3 - na mocy art. 85 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., wymierzył R. B. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w punkcie 4 - na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 7 października 2014 r., ustalając, iż kara została wykonana w wysokości jednego dnia;
- w punkcie 7 - uznał K. K. winnym tego, że w okresie od 24 stycznia 2014 r. do 9 kwietnia 2014 r. w G. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w której uczestnikami byli R. B., inna ustalona osoba i inna nieustalona osoba, mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z wprowadzaniem do obrotu oraz udzielaniem środków odurzających i substancji psychotropowych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na mocy art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- w punkcie 8 — uznał K. K. za winnego tego, że w dniach od 3 kwietnia do 4 kwietnia 2014 r. w G., wspólnie i porozumieniu z inną ustaloną osobą, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających lub substancji psychotropowych w ten sposób, że celem przechowania, a następnie dalszego wprowadzenia do obrotu przekazał ustalonej osobie co najmniej 7 kilogramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, czym wyczerpał

znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 art. 1 i 3 k.k. skazał go na karę 4(czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 pięćdziesiąt) złotych,

- w punkcie 9 - na podstawie art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone K. K. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego R. B. zaskarżył wyrok co do całości rozstrzygnięcia, zarzucając mu:

„- obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, w postaci art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez dokonanie dowolnej interpretacji i wykładni elementów materiału dowodowego w postaci zapisu treści rozmów telefonicznych, a w szczególności wypowiedzi oskarżonego R. B., z jednoczesnym naruszeniem normy art. 5 § 2 k.p.k., nakazującej rozstrzygnięcie pojawiających się na tym gruncie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na:

- błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. B. był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z wprowadzeniem do obrotu oraz udzielaniem środków odurzających i substancji psychotropowych, której członkami byli K. K., inna ustalona osoba oraz inna nieustalona osoba, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie wskazuje by istniała grupa przestępcza o charakterze zorganizowanym, członkiem której miał być oskarżony, w szczególności by istniały takie powiązania pomiędzy współoskarżonymi wskazującymi na trwałą strukturę organizacyjną grupy i podział ról w ramach wskazanej grupy, nadto z ostrożności procesowej na wypadek nie uwzględnienia przez Sąd powyższego zarzutu,

- błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. B. był członkiem i pełnił jakąkolwiek rolę w opisanej wyrokiem grupie przestępczej, podczas gdy z ujawnionego materiału dowodowego, w szczególności z zapisu treści rozmów telefonicznych pomiędzy R. B., a jego bratem D. B., a także z zapisów rozmów telefonicznych pomiędzy pozostałymi współoskarżonymi, jak również wyjaśnień współoskarżonych nie wynika, by oskarżony R. B. był członkiem wskazanej grupy, by pełnił w niej jakąkolwiek rolę, chociażby pomocniczą, a także by dokonał na rzecz grupy jakiejkolwiek czynności związanych z realizacją czynów zabronionych,
- błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. B. był członkiem i pełnił jakąkolwiek rolę w opisanej wyrokiem grupie przestępczej, podczas gdy nie wykazano żadnych powiązań R. B. z pozostałymi członkami rzekomej grupy przestępczej, za wyjątkiem D. B. - brata oskarżonego, zaś żaden z pozostałych członków grupy, jak wynika ze złożonych wyjaśnień, nie znał oskarżonego R. B., nie miał z nim osobistej styczności, nie rozpoznał oskarżonego R. B., nie nawiązał z nim kontaktów telefonicznych,
- błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. B. był członkiem i pełnił jakąkolwiek rolę w opisanej wyrokiem grupie przestępczej, podczas gdy nie wykazał by oskarżony R. B. miał świadomość istnienia wskazanej grupy, w szczególności, iż oskarżonego nie rozpoznał żaden z członków rzekomej grupy, za wyjątkiem D. B. - jego brata, który to jest również jedyną osobą spośród członków rzekomej grupy z którym oskarżony R. B. miał kontakt, zaś z treści ujawnionych rozmów telefonicznych, a także wyjaśnień oskarżonych nie wynika by R. B. mógł mieć wiedzę o fakcie istnienia opisanej grupy,
- błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. B. miał pożyczyć D. B. samochód celem ukrycia w nim narkotyków, podczas gdy z materiału dowodowego powyższa okoliczność nie wynika, w szczególności treść rozmowy telefonicznej pomiędzy braćmi z dnia 4 kwietnia 2016r., w żadnym razie nie może stanowić dowodu by oskarżony pożyczył chociażby jednokrotnie samochód D. B., albowiem rozmowa ta dotyczyła sprzedaży przedmiotowego pojazdu D. B. i kwestii zapłaty za niego, nie zaś jak wskazuje sąd przechowywania w samochodzie narkotyków,
- błędzie w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, iż w dniu 19 lutego 2016 r., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oskarżony R. B.

uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających lub substancji psychotropowych w ten sposób, że w celu przechowywania, a następnie wprowadzenia do obrotu przekazał ustalonej osobie środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości 50 gramów, podczas gdy okoliczność taka nie wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego”.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. B. i uniewinnienie go od obydwu zarzucanych mu czynów, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego K. K. – adw. A. S. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, - naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k., art. 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., i art. 440 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.,
- Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów.

Obrońca oskarżonego K. K. adw. P. C. w wywiedzionej apelacji zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a to art. 7 k.p.k.; art. 4 w zw. z art. 5 § 1 k.p.k.
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K. K. Jednocześnie złożył alternatywne wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi Okręgowemu w G., ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie K. K. łagodniejszej kary.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 11 września 2017 r., sygn. akt II Aka [...]:

I.w ograniczonym zakresie zmienił zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego R. B. w ten sposób, iż ustalił, że przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. dopuścił się w dniu 19 lutego 2014 roku.

II.w ograniczonym zakresie uwzględnił apelację obrońcy i zmienił zaskarżony wyrok wobec K. K. w ten sposób, że :

- złagodził orzeczoną w punkcie 7 zaskarżonego wyroku (tj. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.) karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku,
- złagodził orzeczoną w punkcie 8 zaskarżonego wyroku (tj. za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.) karę pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- uchylił punkt 9 zaskarżonego wyroku i na mocy art.85 § 2 kk i art.86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu K. K. karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego orzeczenia kasacje wywiedli obrońcy skazanych.

Obrońca skazanego R. B. w kasacji zarzucił::

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz w zw. z art 5 § 2 k.p.k., poprzez brak wnikliwej oceny i nie odniesienie się w uzasadnieniu wyroku przez Sąd II instancji do zarzutów stawianych w apelacji obrońcy w postaci naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 5 § 2 i art 7 k.p.k., poprzez zastosowanie przez Sąd Apelacyjny nieobiektywnej i zupełnie dowolnej, a także wbrew zasadom wynikającym z prawidłowego i logicznego wnioskowania ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznanie za wiarygodne jedynie dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy konsekwentnym pomijaniu dowodów wskazujących na jego niewinność, a w szczególności:

- brak wnikliwej oceny i odniesienia się co do zarzutu, przekroczenia zasad prawidłowego i logicznego wnioskowania, a dotyczącego chęci zakupu, a nie pożyczania przez D. B. samochodu od R. B., w tym brak ponownego przeanalizowania brzmienia rozmowy z dnia 4 kwietnia 2014 r., a powielenie jedynie argumentacji Sądu i instancji,
- brak wnikliwej oceny i odniesienia się do zarzutu braku potwierdzenia przez oskarżonych jak i samego R. B. okoliczności, iż był on powiązany w jakikolwiek sposób z oskarżonymi w niniejszej sprawie (za wyjątkiem więzi rodzinnych z D. B.),

- brak wnikliwej oceny i odniesienia się do zarzutu, że pomiędzy innymi oskarżonymi w niniejszej sprawie a R. B., utrzymywał się jakikolwiek kontakt telefoniczny (poza kontaktem z D. B. - bratem skazanego),
 - brak rzetelnego odniesienia się do zarzutu niepotwierdzenia tak przez członków rzekomej grupy przestępczej, jak i samego oskarżonego R. B. jego przynależności do rzekomej grupy przestępczej, wskazywanej wyrokami Sądów I i II instancji,
 - brak rzetelnego odniesienia się do zarzutu o braku u skazanego świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, wskazywanej wyrokiem Sądów I i II instancji,
- a w konsekwencji

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wyroku, polegające na naruszeniu zasady domniemania niewinności, a także zasady *in dubio pro reo*, poprzez przyjęcie, iż R. B. dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zapisu rozmów pomiędzy oskarżonym R. B. a D. B. - jego bratem, oraz brak jednoznacznych dowodów i liczne wątpliwości co do przynależności R. B. do rzekomej grupy przestępczej, nie pozwalają na przypisanie skazanemu winy, a zwłaszcza wyczerpania znamion zarzucanych mu przestępstw,

3. rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegające na ocenie zebranego materiału dowodowego wbrew zasadom wynikającym z prawidłowego i logicznego wnioskowania w zakresie:

- ustalenia okoliczności uzasadniających wymierzenie skazanemu kary w wymiarze przekraczającym 2 lata pozbawienia wolności bez środka probacyjnego w postaci zawieszenia jej wykonania na okres próby,
- a w konsekwencji uznanie, iż karą współmierną do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu jest kara orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu I instancji, w sytuacji kiedy warunki osobiste skazanego, a także jego uprzednia niekaralność uzasadniały wymierzenie kary z warunkowym jej zawieszeniem”.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

oraz o zwolnienie skazanego R. B. od ponoszenia kosztów wpisu od złożonej kasacji w całości.

Obrońca skazanego K. K. adw. A. S., w kasacji zarzucił:

„- rażące naruszenie art. 19 ust.2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez niedopuszczalne wykorzystanie dowodu w postaci materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej stosowanej wobec oskarżonego R. B. w stosunku do oskarżonego K. K. i zaniechanie rozstrzygnięcia na korzyść skazanego pojawiających się wątpliwości w zakresie przekazania ustalonej osobie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy,

- rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art.433 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozpoznanie sprawy przez Sąd Apelacyjny poza granicami zaskarżenia, podniesionych zarzutów i kierunkiem środka odwoławczego oraz dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczości na okoliczność znaczenia sformułowań użytych w trakcie poszczególnych rozmów telefonicznych, pomimo tego, że w sprawie nie zachodził wypadek wyjątkowy, a niekontradyktoryjne prowadzenie postępowania odwoławczego zmierzało jedynie do uzupełnienia materiału dowodowego, nie dającego podstaw do wydania wyroku skazującego i wyeliminowania tezy prezentowanej przez obronę o braku dowodów na jego sprawstwo”.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego K. K. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

Obrońca skazanego K. K. adw. P. C. w kasacji zarzucił:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 167 § 1 (w brzmieniu obowiązującym od dn. 01/07/2015) w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., poprzez dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego J. W.

pomimo, iż w sprawie nie wystąpił „wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami”,

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 4 w zw. z art. 5 § 1 w zw. z art. 7 w zw. z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nierozważenie w sposób należyty zarzutu apelacji dotyczącego wydania przez Sąd Okręgowy wyroku przypisującego winę K. K. w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29/07/2005 o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej jako u.o.p.n.) bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy Skazanego (w szczególności co do rodzaju i ilości środka odurzającego, który rzekomo miał wprowadzić do obrotu),

3. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 7 k.p.k., poprzez wyprowadzenie - wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego - wniosku, iż sam fakt popełnienia jednego przestępstwa polegającego na wprowadzeniu do obrotu 7 kg amfetaminy wymagał działania w zorganizowanej grupie przestępczej,

4. rażące naruszenie prawa procesowego, która miała istotny wpływ na jego treść, a to art. 7 k.p.k., poprzez wyprowadzenie - wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego wniosku, iż z sam fakt używania slangu narkotykowego dowodzi brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanego K. K.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w odpowiedziach na powyższe kasacje wniósł o ich uznanie za oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Unormowanie powyższe wyklucza zatem możliwość formułowania w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i to zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas, kiedy – zmierzając do nieuprawnionego ominięcia ustawowego ograniczenia – przyjmuje postać zarzutu rażącej obrazu prawa.

Analiza zarzutów kasacyjnych wskazuje, że skarżący zmierzają w sposób niedopuszczalny do zakwestionowania poczynionych i poddanych kontroli odwoławczej ustaleń faktycznych w sprawie, które doprowadziły do skazania R. B. i K. K. za zarzucane im czyny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na niedopuszczalność formułowania zarzutów kasacyjnych w sposób zmierzający do wymuszenia w ramach „trzeciej instancji” ponownej kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji. Tymczasem z treści zarzutów kasacyjnych wynika, że w istocie są one skierowane przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I instancji, ponadto stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, do których Sąd *ad quem* odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dokonując ich rzetelnej oceny. Autorzy kasacji, powielając zarzuty zmierzają zatem do ponownego zakwestionowania ustaleń faktycznych, które legły u podstaw prawomocnego wyroku, co - jak już wskazano - jest niedopuszczalnym zabiegiem w postępowaniu kasacyjnym. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, że Sąd odwoławczy rozpoznał niniejszą sprawę w granicach środka odwoławczego i podniesionych zarzutów w rozumieniu art. 433 k.p.k., a swoje rozstrzygnięcie uzasadnił zgodnie z wymogami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k. Sąd ten w pełni zaaprobował ocenę dowodów zaprezentowaną przez Sąd I instancji na okoliczność popełnienia przez skazanych zarówno czynów określonych w art. 258 § 1 k.k., jak i w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. Podważanie wiarygodności materiału dowodowego - na podstawie którego przypisano skazanym R. B. i K. K. powyższe przestępstwa - przez autorów kasacji stanowi wyłącznie polemikę z sądową oceną zgromadzonych dowodów, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne w świetle obowiązujących przepisów. Ponowne podnoszenie przez skarżących zarzutu rażącego naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. jest nieskuteczne. Należy przypomnieć skarżącym, iż zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. może być stawiany wyrokowi Sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy Sąd ten prowadził własne postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Podniesione przez obrońców skazanych zarzuty naruszenia art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., powiązane z naruszeniem art. 7 k.p.k. zmierzają jedynie do ominięcia

statuowanego przez dyspozycję art. 523 k.p.k. zakazu podnoszenia w kasacji zarzutów odnoszących się do oceny materiału dowodowego. Natomiast zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego przez obrońcę K. K., dotyczącego rażącego naruszenia art. 19 ust. 2 Ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, należy w pełni podzielić stanowisko prokuratora zaprezentowane w odpowiedzi na kasację, iż: *„zarówno w fazie postępowania przygotowawczego, jak i jurysdykcyjnego zostały spełnione wszystkie wymogi określone przepisami powyższej ustawy i przepisami procedury karnej regulującymi wykorzystanie w postępowaniu karnym materiałów uzyskanych w ramach prowadzonej kontroli rozmów telefonicznych. Organy ścigania uzyskały stosowne postanowienia Sądu Okręgowego w W. dotyczące wydania tzw. zgody następcej na wykorzystanie uzyskanego w toku kontroli operacyjnej materiału dowodowego i tym samym wykorzystania go w toczącym się śledztwie. Orzeczenia te zawarte są w teczkach kontroli rozmów prowadzonych przez osoby występujące w sprawie o sygn. RDE – [...], RDT- [...]. Sąd I instancji, jak i Sąd Apelacyjny w [...] był umocowany do tego, aby zakwestionowana rozmowa pomiędzy D. B., a R. B. została zaliczona w poczet materiału dowodowego, stwierdzającego winę K. K. w zakresie inkryminowanych mu czynów. W tej kwestii nie funkcjonuje żadne ustawowe ograniczenie, wbrew twierdzeniom obrońcy”.*

Nie można też zgodzić się z zarzutem obrońcy K. K. dotyczącym obrazy art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. Wbrew twierdzeniom skarżącego, w sprawie – z uwagi na specyfikę slangu (języka przestępczego) używanego przez osoby popełniające przestępstwa - zachodził wyjątkowy przypadek, uzasadniający powołanie przez Sąd II instancji biegłego z zakresu kryminologii przestępczości narkotykowej, slangu narkotykowego i przestępczości. Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 193 § 1 k.p.k. miał tego rodzaju możliwość

procesową, zarówno biorąc pod uwagę obecne brzmienie art. 452 k.p.k., jak i jego treść obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 r. Uzyskanie przez Sąd w toku rozpoznania powyższej sprawy opinii biegłego bynajmniej nie miało na celu następczego orzekania przez Sąd Apelacyjny poza granicami zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego, a jedynie zweryfikowanie materiału dowodowego dla wydania orzeczenia zgodnego z prawdą materialną.

Zarzut formułowany w kasacji przez obrońcę skazanego R. B. dotyczący błędnej - zdaniem skarżącego - oceny zebranego materiału dowodowego w zakresie ustalenia okoliczności uzasadniających wymierzenie skazanemu kary przekraczającej dwa lata pozbawienia wolności bez środka probacyjnego w postaci zawieszenia jej wykonania na okres próby, w istocie dotyczy rażącej niewspółmierności kary, zatem jest niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym.

Konkludując stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny w [...] - wbrew twierdzeniom skarżących - rzeczowo i wszechstronnie odniósł się do zarzutów stawianych w apelacjach i w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wykazał powody akceptacji dla ustaleń faktycznych i prawnych przyjętych przez Sąd I instancji, uzasadniając swoje stanowisko w tej kwestii, jak również wskazał powody, które doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym wymiaru kary za czyn przypisany skazanym. Tym samym należało uznać, że Sąd odwoławczy rozpoznał apelacje zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Podsumowując, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną oraz obciążył skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.